

Sygn. akt II K 676/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska – Świgut

Przy udziale Prokurator Lidii Walencow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 6 lipca 2023 roku, 12 września 2023 roku oraz 27 października 2023 roku sprawy P. J. syna J. i A. z domu K.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2021 roku do 23 kwietnia 2023 roku w N. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną E. J. oraz dziećmi C. i O. J. w ten sposób, że bezpodstawnie wszczywał awantury w miejscu wspólnego zamieszkania w trakcie których wyzywał pokrzywdzonych słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał, krytykował, kierował groźby pozbawienia życia, ograniczał kontakty, pomawiał żonę o zdrady, stosował wobec niej przemoc polegającą na popychaniu, zadawaniu uderzeń pięściami po tułowiu, a nadto w dniu 23 kwietnia 2023 roku będąc w stanie nietrzeźwości w czasie kolejnej awantury groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia, zdemolował mieszkanie, stosował wobec nich przemoc polegającą na przyduszaniu, szarpaniu, popychaniu, powodując u E. J. obrażenia ciała w postaci zasinienia w obrębie prawego barku o średnicy ok. 8 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157 § 2 k.k.

tj. przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 23 kwietnia 2023 roku w N. kierował wobec G. S. groźby pozbawienia życia, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

I. w ramach czynów zarzucanych aktem oskarżenia przyjąwszy, iż oskarżony P. J. 23 kwietnia 2023 roku działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności dopuścił się następujących przestępstw:

a) 23 kwietnia 2023 roku w N. w mieszkaniu położonym przy ulicy (...) wszczął awanturę, w trakcie której znieważał pokrzywdzonych E., C. oraz O. J. słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, groził pokrzywdzonym pozbawieniem ich życia, które to groźby wywołały w nich uzasadnioną obawę ich spełnienia, uszkodził elementy mieszkania oraz poprzez uderzenie spowodował u E. J. obrażenia ciała w postaci zasinienia w obrębie prawego barku o średnicy ok. 8 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni tj. czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k.

b) 23 kwietnia w N. przy ulicy (...) wszczął awanturę z teściową G. S., w trakcie której groził jej pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia tj. czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k.

tj. czynów łącznie realizujących ciąg przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i art.190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu P. J. warunkowo umarza na 3 (trzy) letni okres próby;

II. na podstawie art. 67 § 2 k.k. oddaje oskarżonego P. J. w okresie próby pod dozór kuratora;

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. J. nawiązki na rzecz:

a)E. J. w kwocie 1000 (tysiąca) złotych

b)C. J. w kwocie 500 (pięciuset) złotych

c)O. J. w kwocie 500 (pięciuset) złotych

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 i 7a k.k. zobowiązuje oskarżonego P. J. w okresie próby do

a)powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzonymi E. J., C. J. oraz O. J. w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego

b)powstrzymania się od nadużywania alkoholu oraz używania środków odurzających

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz kurator kolizyjnej małoletniego oskarżyciela posiłkowego O. J. adwokat J. G. kwotę (...),28 (tysiąca ośmiuset osiemdziesięciu dziewięciu, 28/100) złotych, w tym podatek VAT tytułem kosztów nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu w toku procesu;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądza od oskarżonego P. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 2000 (dwóch tysięcy) złotych tytułem częściowych wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, zwalniając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oskarżonego P. J. z obowiązku ich ponoszenia w pozostałej części;

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 676/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach			

prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. J.	<p>P. J. 23 kwietnia 2023 roku działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności dopuścił się następujących czynów:</p> <p>a)23 kwietnia 2023 roku w N. w mieszkaniu położonym przy ulicy (...) wszczął awanturę, w trakcie której znieważał pokrzywdzonych E., C. oraz O. J. słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, groził pokrzywdzonym pozbawieniem ich życia, które to groźby wywołały w nich uzasadnioną obawę ich spełnienia, uszkodził elementy mieszkania oraz poprzez uderzenie spowodował u E. J. obrażenia ciała w postaci zasinienia w obrębie prawego barku o średnicy ok. 8 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni</p>	

		b) 23 kwietnia w N. przy ulicy (...) wszczął awanturę z teściową G. S., w trakcie której groził jej pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
P. J. pozostaje w związku małżeńskim z E. J.. Małżonkowie w inkryminowanym czasie pracowali jako kierowcy zawodowi. Oskarżony i pokrzywdzona prowadzili w ramach swoich obowiązków jeden samochód ciężarowy. Okoliczność ta wywoływała zmęczenia, a także frustracje ciągłą obecnością partnera. Fakt ten sprawił, iż małżonkowie przechodzili kryzys w małżeństwie. W tym czasie zaczęli się kłócić. Większość kłótni wszczywał P. J., który zarzucał małżonce niewierność. Natomiast podczas tych kłótni nie dochodziło do aktów przemocy fizycznej, stosowania przemocy psychicznej polegającej chociażby na groźbach karalnych. Oprócz tego małżonkowie prowadzili także normalne rodzinne życie, nie odbiegając	Wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 52,53-55, k. 213-214 Zeznania świadka J. L. k. 70-71, k. 233-234 Zeznania świadka O. J. k. 126-127 Zeznania świadka W. K. k. 159, k. 240 Zeznania świadka J. B. k. 162, k. 239-240		

zachowaniem od ogółu środowiska lokalnego.			
<p>Małżonkowie posiadają dwójkę dorastających dzieci: C. i O. J.. P. J. brał udział w ich wychowaniu. Oskarżony czasem podnosił głos na starszego z synów, w związku z jego zachowaniem polegającym na wdawaniu się w bójkę czy posiadanie substancji odurzających. Niemniej jednak wobec żadnego dziecka P. J. nie stosował przemocy fizycznej. Oskarżony w inkryminowanym czasie nie nadużywał alkoholu, który spożywał sporadycznie, w związku z przyjmowaną suplementacją testosteronem.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 52,53-55, k. 213-214</p> <p>Zeznania świadka O. J. k. 126-127</p>		
<p>Sytuacja zmieniła się w nocy 22 na 23 kwietnia 2023 roku. Wówczas to oskarżony spożył alkohol, pomimo stosowanej terapii hormonalnej. W tym stanie był on bardzo pobudzony i wszczął awanturę z E. J., która później przeniosła się także względem dzieci stron. Motywem owej awantury były zarzuty zdrady artykułowane przez oskarżonego. W trakcie tej awantury P. J. wyzywał swoich bliskich słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe. Oskarżony groził także swym bliskim</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 22-40</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 52,53-55, k. 213-214</p> <p>Zeznania świadka J. L. k. 70-71, k. 233-234</p> <p>Zeznania świadka O. J. k. 126-127</p> <p>Opinia lekarza ortopedy k. 156</p> <p>Zeznania świadka W. K. k. 159, k. 240</p> <p>Zeznania świadka J. B. k. 162, k. 239-240</p>		

<p>popęlnieniem na ich szkodę przestępstwa tj. pobicia, zabicia. W trakcie rzeczony awantury P. J. popchnął także E. J., powodując u niej zasinienie w obrębie prawego barku o średnicy około 8 cm. Pokrzywdzeni obawiali się spełnienia tych gróźb , wobec czego E. J. zdecydował się wezwać policje. Oskarżony podczas rzeczony incydentu zniszczył także wiele elementów ich wspólnego mieszkania.</p>			
<p>Po rzeczony awanturze domowej P. J. udał się do swojej teściowej G. S., której także groził pozbawieniem życia. Także G. S. w związku ze swoją obawą zdecydowała się zawiadomić policje.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 52,53-55, k. 213-214</p> <p>Zeznania świadka D. O. k. 241</p> <p>Zeznania świadka J. W. k. 241</p> <p>Zeznania świadka D. K. k. 242</p>		
<p>W związku z zawiadomieniami służb ratunkowych funkcjonariusze policji D. O. i B. K. udali się w okolice wskazane przez pokrzywdzone, gdzie ujawniono oskarżonego. P. J. w trakcie zatrzymania był bardzo pobudzony, odgrażał się żonie, jednakże w stosunku do policjantów nie wykazywał zachowań agresywnych. W zatrzymaniu oskarżonego</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania świadka D. O. k. 241</p> <p>Zeznania świadka J. W. k. 241</p> <p>Zeznania świadka D. K. k. 242</p>		

<p>asystowali także J. W. i D. K..</p>			
<p>Oskarżony P. J. ma 37 lat. Oskarżony pozostaje w związku małżeńskim z E. J.. Oskarżony na swoim utrzymaniu posiada także dwójkę synów. Oskarżony pracuje jako kierowca zawodowy, z czego tytułu uzyskuje miesięcznie kwotę 11000 złotych. Żona oskarżonego także pracuje w tym zawodzie. Małżonkowie doszli do porozumienia odnośnie inkryminowanego czynu. P. J. jest osobą niekaraną. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo, a chwili czynu miał zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. W chwili czynu P. J. posiadał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. P. J. jest wraz z E. J. właścicielem mieszkania o powierzchni 74 m. Oskarżony w swoim majątku posiada także samochód osobowy o wartości około 120000 złotych</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 52,53-55, k. 213-214</p> <p>Opinia sądowo – psychiatryczna k. 112-113</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 179</p> <p>Karta karna k. 178</p> <p>Notatka o oskarżonym k. 180</p> <p>Oświadczenie E. J. z rozprawy głównej k. 214</p>		
<p>1.1.2.</p>			

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego P. J.	Oskarżony P. J. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w czasie rozprawy głównej jedynie częściowo przyznawał się do zarzucanych mu przestępstw. Mianowicie P. J. nie negował faktu zarzucanych mu bezprawnych oddziaływań w nocy z 22 na 23 kwietnia 2023 roku. Oskarżony przyznał się do tych zachowań w całości. P.	

J. podał, iż faktycznie tego dnia wszczął w miejscu zamieszkania awanturę, w trakcie której wyzywał, groził domownikom, a także popchnął pokrzywdzoną, powodując u niej zasinienie. P. J. przyznał także, iż mógł on grozić teściowej. Oskarżony nie pamiętał wielu szczegółów tych zdarzeń wskazując, iż znajdował się on wówczas pod wpływem alkoholu. Co ważne P. J. wskazał, iż ów alkohol faktycznie wywołał w nim stan trudnego do powstrzymania pobudzenia z uwagi na stosowanie przez oskarżonego terapii testosteronowej. Zarazem oskarżony stanowczo zaprzeczył, aby miał przez okres ostatnich dwóch lat znęcać się nad żoną i dziećmi. W odniesieniu do tych zarzutów oskarżony wskazał jedynie, iż faktycznie w tym czasie kłócił się z żoną, jednak kłótnie te nie przypominały zdarzenia stojącego na kanwie zatrzymania oskarżonego w tej sprawie. Oskarżony przyznał też, iż kłócił się ze swoim starszym synem, jednak miało być to związane z jego przewinieniami, w tym o charakterze kryminalnym. P. J. zaprzeczył przy tym, aby miał stosować wobec swoich dzieci przemoc fizyczną. Oskarżony w trakcie rozprawy wyraził także skruchę za swoje zachowanie. P. J. wskazał,

iż nie będzie już jeździł żoną jedną ciężarówką, co potęgowało kryzys małżonków. Oskarżony wnosząc o warunkowe umorzenie postępowania wskazał również, iż pokrzywdzeni przebaczyli mu, zaznaczając iż wydanie wobec niego wyroku skazującego uniemożliwi mu kontynuację pracy, a przez to łożenia na utrzymanie rodziny. Sąd Rejonowy ocenił, iż zebrany w toku przewodu sądowego materiał dowodowy nie pozwolił podważyć prawdziwości depozycji oskarżonego. W tym miejscu należy wskazać, iż wyłączając O. J., wszyscy pokrzywdzeni skorzystali z prawa do odmowy składania zeznań w tej sprawie. Natomiast O. J. zeznając w trybie art. 185a k.p.k. podał przebieg zdarzenia spójny z wyjaśnieniami jego ojca. W tej mierze należy zwrócić uwagę, iż także małoletni wskazał, iż rodzice klócili się także przed datą zatrzymania oskarżonego, ale klótnie te były zdecydowanie mniejszego kalibru. Świadek także potwierdził, iż w nocy z 22 na 23 kwietnia oskarżony znieważał członków swojej rodziny, groził im, a także popchnął pokrzywdzoną. Dalej wskazać należy, iż świadek stanowczo zaprzeczył, aby wcześniej P. J. miał dopuszczać się podobnych czynności. W

szczególności świadek tej zaprzeczył, aby oskarżony miał spożywać alkohol. W ocenie Sądu Rejonowego treść zeznań O. J. jasno wskazuje na wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, wskazujących na jednorazowość bezprawnego oddziaływania na pokrzywdzonych. Do tego koniecznym jest zwrócenie uwagi, iż pozostałe dowody przeprowadzone w sprawie nie pozwoliły zakwestionować wyjaśnień P. J., w których neguje on fakt znęcania się nad członkami rodziny. W szczególności dowodem winy oskarżonego w tym zakresie nie mogą być dane zebrane w kwestionariuszu niebieskiej karty. Owe dane nie tylko zastępują zeznania E. J., która skorzystała z uprawnienia określonego w art. 182 k.p.k., lecz także zostały złożone bezpośrednio po zdarzeniu z 24 kwietnia, a więc zachodzi obawa, iż owe wskazania mogą dotyczyć tylko tego zachowania. Podobnie bardzo oszczędne były zeznania A. M., która wskazywała jedynie, iż E. J. miała żalić się jej na agresywne zachowanie jej męża, nie wyszczególniając na czym ta agresja miałaby polegać. Za wersją oskarżonego P. J. przemawiają także zeznania jego sąsiadów, którzy wskazali, iż zachowanie z dnia

		<p>22/23 kwietnia było jedynym tego rodzaju zachowaniem, a wcześniej tego rodzaju sytuacje nie miały miejsca. Warto wskazać, iż J. L. przy tym wskazał, iż słyszał on tej nocy jak oskarżony grozi najbliższym czy ich wyzywa. To wszystko powoduje, iż wyjaśnienia oskarżonego P. J., w których to wyjaśnieniach oskarżony przyznaje się do zachowań z nocy z 22/23 kwietnia 2023 roku nie zostały w tym procesie skutecznie podważone, a wobec postawy innych świadków musiały stanowić one istotną podstawę poczynionych powyżej ustaleń faktycznych.</p>	
Zeznania świadka O. J.	<p>Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się także na zeznaniach złożonych przez świadka O. J.. Świadek ten zeznawał w postępowaniu przygotowawczym w trybie art. 185a k.p.k. Stąd też brak było podstaw do ponownego przesłuchania świadka na rozprawie. Zaznaczyć przy tym należy, iż wszyscy uczestnicy rozprawy z 27 października 2023 roku wyrazili zgodę na odczytanie protokołu przesłuchania tego świadka, nie wnosząc o odtworzenie nagrania z jego przebiegu. Należy wskazać, iż wobec postawy pozostałych członków</p>		

rodziny oskarżonego przedmiotowe zeznania miały niezwykle cenny charakter dla tego procesu, stanowiły one bowiem jedyną wypowiedź bezpośredniego świadka zaistniałych sytuacji. Sąd Rejonowy zwraca przy tym uwagę, iż brak jest podstaw do zanegowania tego dowodu. Oczywiście Sąd Rejonowy dostrzega treść opinii psychologicznej, z której to opinii wynika, iż świadek może być uwikłany w różne zależności rodzinne, a sposób jego zeznań podważa wiarygodność jego depozycji w rozumieniu psychologicznym. Niemniej zebrany w tej sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przedstawienia innej, alternatywnej wersji zdarzeń relacjonowanych przez świadka. Toteż wskazać należało na twierdzenia faktyczne O. J., które wspierają wyjaśnienia oskarżonego. Świadek przyznał bowiem, iż co prawda jego rodzice klócili się już od dłuższego czasu, jednak owe kłótnie nie zawierały elementów przemocy psychicznej. Świadek wskazał, iż oskarżony jedynie inkryminowanej nocy dopuścił się naruszeń nietykalności cielesnej swojej żony czy też groził pokrzywdzonym, wyzywał ich. Nadto małoletnie świadek zaprzeczył, aby oskarżony miał się

znęcać nad jego bratem, wskazując iż kłótnie pomiędzy nimi dotyczyły problemów wychowawczych z C. J. a emocje oskarżonego były w tej mierze po części usprawiedliwione. Zarazem wskazać należy, iż jednorazowy charakter zachowań przemocowych oskarżonego został niejako potwierdzony poprzez oświadczenie pokrzywdzonej E. J. z rozprawy głównej. Wypada przy tym zwrócić uwagę, iż brak jest dowodów wskazujących na inną ocenę zachowania oskarżonego P. J.. Tym samym pewne wątpliwości artykułowane przez biegłą psycholog, nie mogą stanowić podstawy, odmowy poczynienia ustaleń faktycznych na podstawie zeznań tego świadka. Co więcej nie sposób jest twierdzić, iż tego rodzaju wątpliwości pozwalają wykazać, iż zarzut opisany w punkcie I skargi oskarżycielskiej polegał na prawdzie. Wypada przy tym stwierdzić, iż wersja O. J. jest także zbieżna z zeznaniami jego sąsiadów, którzy wskazali jedynie na jedno zwracające ich uwagę zachowanie oskarżonego. Tym samym również zeznania O. J. stanowiły podstawę części ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Zeznania J. L.

Brak było podstaw, aby ocenić jako niewiarygodne zeznania złożone przez świadka J. L.. Świadek ten przyznał, iż słyszał awanturę z dnia 22/23 kwietnia 2023 roku. Świadek ten przyznał również, iż w czasie tej awantury słyszał również artykułowane przez oskarżonego groźby i zniewagi. Co ważne świadek J. L. podczas rozprawy głównej w dniu 12 września 2023 roku nie potwierdził faktu, aby wcześniej miał słyszeć podobnego rodzaju awantury. Świadek J. L. wskazał jedynie, iż u oskarżonego czasem było głośniejsze, na co bezskutecznie zwracał sąsiadom uwagę. Oskarżony zaprzeczył aby poza tym jednym zdarzeniem słyszał wyzwiska czy groźby ze strony oskarżonego. Świadek wskazał także, iż nigdy nie widział po ciełą pokrzywdzonych, aby mieli być oni ofiarami przemocy fizycznej. W ocenie Sądu zeznania świadka J. L. jawią się jako jasne, klarowne, przydatne częściowo do odtworzenia zdarzenia z dnia 23 kwietnia. Ważnym jest bowiem, iż świadek ten wskazał, iż słyszał on tego dnia zniewagi i groźby. Natomiast zeznania J. L. okazały się być nieprzydatnymi dla wykazania znęcania się oskarżonego w

	<p>okresie wskazanym w skardze oskarżycielskiej. Tutaj należy zwrócić uwagę, iż świadek nie potwierdził, aby kiedykolwiek wcześniej miał słyszeć przejawy zachowań opisanych w akcie oskarżenia. Brak jest także powodów do zanegowania wiarygodności tego świadka, który jest przecież dla oskarżonego osobą obcą, z której nie utrzymuje on bliższej relacji. Zatem zeznania J. L. w sposób subsydiarny okazały się być przydatne dla odtworzenia przebiegu inkryminowanego zdarzenia w zakresie dotyczącym awantury z 23 kwietnia 2023 roku.</p>	
Zeznania W. K.	<p>Brak było także powodów do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadka W. K.. Świadek jest osobą obcą dla rodziny J.. Świadek ten pomimo mieszkania w tej samej klatce bloku mieszkalnego, nie utrzymuje z tą rodziną żadnych kontaktów. Następnie zwrócić należy uwagę, iż świadek potwierdził, iż jego uwagę wzbudziła awantura z nocy z 22 na 23 kwietnia 2023 roku. Niemniej jednak poza opisem swoich obserwacji zasłyszanych tej nocy, W. K. oświadczył, iż nigdy wcześniej nie dostrzegł żadnych negatywnych zachowań oskarżonego</p>	

	<p>wobec członków jego rodziny, czy też poszlak na to wskazujących. Do tego świadek zaznaczył, iż rzeczona rodzina funkcjonowała w jego ocenie normalnie z perspektywy sąsiada. Zeznania W. K. należy ocenić jako spójne na przestrzeni całego procesu. Brak jest merytorycznych powodów do chociażby częściowej odmowy przyznania im waloru wiarygodności. Równocześnie należy wskazać, iż zeznania te mają nikłą przydatność dla przypisania oskarżonemu zarzucanego przez oskarżyciela publicznego występku. Tym samym nie negując ich szczerości Sąd Rejonowy jedynie pomocniczo korzystał z zeznań świadka W. K., w trakcie odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie.</p>	
zeznania złożone przez świadka J. B..	<p>Jako wiarygodne należało ocenić również zeznania złożone przez świadka J. B.. Zeznania te należało ocenić jako jasne, logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Zeznania te nie podlegały także zmianom w trakcie trwania niniejszego procesu. Przedmiotowe oświadczenia wiedzy są spójne z zeznaniami W. K. czy J. L.. Brak jest dowodów wskazujących na stronniczość świadka. Do tego należy zwrócić uwagę, iż rzeczona depozycje</p>	

pozwoliły potwierdzić artykułowanie przez oskarżonego grózb i zniewag w noc poprzedzającą jego zatrzymanie. Zarazem zeznania J. B. nie były przydatne dla poparcia tezy aktu oskarżenia, jakoby P. J. miał przez dwa lata znęcać się nad swoją żoną i dwójką wówczas małoletnich dzieci. Przeciwnie świadek wskazywał jasno na incydentalny charakter inkryminowanego zdarzenia. Analiza zeznań świadka nie daje podstaw do uwypuklenia jakichkolwiek sprzeczności o charakterze wewnętrznym. Depozycje J. B. są przy tym zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego czy zeznaniami O. J.. Z uwagi na powyższe uwagi także zeznania J. B. w znikomym sposób przyczyniły się do poczynienia w tej sprawie ustaleń faktycznych.

zeznania świadka D. O.

Jako wiarygodne należało ocenić zeznania świadka D. O.. Świadek ten miał wiedzę jedynie na temat okoliczności związanych z zatrzymaniem P. J.. Świadek w tym zakresie zwrócił uwagę na pobudzenie oskarżonego, jego nerwowe zachowanie, polegające się do odgrazaniu się wobec nieobecnej żony. Świadek ten jest osobą obcą dla stron, która nie miała interesu w

	<p>składaniu fałszywych zeznań. Jego zeznania są spójne z sporządzoną przez świadka notatką urzędową. Nadto świadek ten przyznał, iż zawiadamiającą była G. S., której powodem zawiadomienia miały być groźby karalne. Z drugiej strony z uwagi na fakt, iż D. O. nie uczestniczył w rozpytaniu E. J. jego zeznania okazały się nie być przydatne na okoliczność jaką zawnioskował świadek prokurator tj. wykazania, iż P. J. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną i dziećmi przez okres 2 lat.</p>	
Zeznania D. K. i J. W.	<p>Podobnie brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań złożonych przez świadków D. K. i J. W.. Świadcowie ci w sposób tożsamy opisali przebieg interwencji z dnia 24 kwietnia 2023 roku. W owych zeznaniach zwrócili oni uwagę na pobudzenie oskarżonego. Zarazem świadcowie ci podali, iż udzielali jedynie wsparcia patrolowi w składzie (...), B. K., przez co nie mieli oni wiedzy w zakresie efektów rozpytania E. J.. Stąd też owe środki dowodowe okazały się być nieprzydatne dla wykazania faktu znęcania się oskarżonego w kształcie wskazanym w akcie oskarżenia.</p>	

<p>zeznania złożone przez świadka A. M..</p>	<p>Nikłe znaczenie w realiach tego postępowania miały zeznania złożone przez świadka A. M.. Świadek ta brała udział w rozpytaniu E. J. w trakcie procedury niebieskiej karty. Świadek jednakże nie pamiętała dokładnie relacji przekazanej jej przez pokrzywdzoną. W tym względzie świadek używała sformułowań natury bardzo ogólnej tj. zachowania agresywne, kłótnie, awantury, które to sformułowania nie mogą w ocenie Sądu Rejonowego stanowić podstawy ustalenia, iż P. J. znęcał się nad członkami najbliższej rodziny i to w tak długim okresie czasu. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż także charakter bardzo ogólny, nie przystające do szczegółowości opisu zawartego w akcie oskarżenia miała notatka urzędowa sporządzona jako diagnoza procedury niebieskiej karty. Brak jest przy tym podstaw do zanegowania wiarygodności zeznań świadka. Niemniej owe zeznania posiadały niską przydatność dla wykazania faktu znęcania się oskarżonego nad żoną i synami w okresie podanym w akcie oskarżenia.</p>	
<p>była opinia biegłych psychiatrów H. B. i M. B. (1)</p>	<p>W ocenie Sądu Rejonowego w pełni przydatna dla poczynienia</p>	

ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie była opinia biegłych psychiatrów H. B. i M. B. (2) ci w sposób kompletny odpowiedzieli na zadane im przez organ procesowy pytania dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonego P. J. w chwili czynu jak i jego zdolności do udziału w niniejszym procesie karnym. Jednocześnie w toku tego procesu nie ujawniła się żadna okoliczność podważająca kompetencje biegłych do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych jak również brak było podstaw do powzięcia wątpliwości, co do ich bezstronności w tej sprawie. Sąd nie ma także zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłych metodologii badań oraz zgodności opracowanych przez nich wniosków końcowych z wynikami badania ambulatoryjnego. Opinia ta odpowiada jednocześnie wymogom określonym w sposób negatywny w art. 201 k.p.k. B. ci odpowiedzieli w sposób pełny na wszystkie pytania organu procesowego. Co więcej wnioski końcowe tej opinii odpowiadają wynikom przeprowadzonego przez biegłych badania. W opinii tej brak jest także jakichkolwiek dyskwalifikujących ją sprzeczności. Do tego sposób dojścia do wniosków końcowych został przedstawiony

	<p>językiem zrozumiałym dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej z zakresu psychiatrii. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej związanej ze zdrowiem psychicznym oskarżonego oparł się w pełni na opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy M. B. (1) i H. B..</p>	
Opinia psychologiczna	<p>Sąd Rejonowy ocenił za wiarygodną opinie sporządzoną w tej sprawie przez biegłą psycholog A. K.. B. ta w sposób kompletny odpowiedziała na zadane im przez organ procesowy pytania dotyczące relacjonowania i zdolności czynienia spostrzeżeń przez małoletniego świadka O. D. tego dowodu było konieczne z uwagi na istotną potrzebę przesłuchania tego pokrzywdzonego w warunkach art. 185a k.p.k.. Jednocześnie w toku tego procesu nie ujawniła się żadna okoliczność podważająca kompetencje biegłej do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych jak również brak było podstaw do powzięcia wątpliwości, co do jej bezstronności w tej sprawie. Sąd nie ma także zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłą metodologii badań oraz zgodności opracowanych</p>	

przez nią wniosków końcowych z wynikami badania ambulatoryjnego. Co więcej żadna ze stron tego procesu w żaden sposób nie kwestionowała treści zawartych w powyższym dokumencie procesowym. B. w sposób dostateczny oddała w swojej opinii przebieg relacji procesowej świadka, a także wyszczególniła czynniki implikujące wskazujące dlaczego zeznania pokrzywdzonych jawią się jako niewiarygodne w aspekcie psychologicznym. Tutaj należy zaznaczyć, iż ocena wiarygodności zeznań w aspekcie psychologicznym nie jest tożsama z oceną dowodów przeprowadzaną przez Sąd na etapie wyrokowania, a zatem nie można biegłej A. K. zarzucić, iż przekroczyła ona swoje kompetencje i wyszła poza przewidzianą dla niej rolę procesową.

Opinia J. M.

Sąd Rejonowy jedynie częściowo podzielił zapatrywania leżące u podstaw opinii biegłego J. M.. Sąd Rejonowy oczywiście nie negował medycznego rozpoznania dokonanego przez tego biegłego. Nie można było jednak uznać, aby tak poważne zasinienie ciała pokrzywdzonego naruszało jedynie nietykalność cielesną pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy ocenił, iż

	<p>tego rodzaju zasinienie barku musiało wywołać pewne (niewykluczalne, że minimalne) naruszenie czynności narządów ciała -pokrzywdzonej - wystarczający jest tu już sam dyskomfort ruchowy, co implikowało uznanie za słuszną ocenę prawnej tego naruszenia dokonanej przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia.</p>	
<p>protokoły oględzin miejsca zdarzenia, dokumenty wytworzone w trakcie procedury niebieskiej karty, notatki urzędowa, a także dokumenty dotyczące danych osobo poznawczych odnoszących się do P. J. w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym zaświadczeniu starosty</p>	<p>Sąd Rejonowy nie powziął także wątpliwości odnośnie przydatności dla przedmiotowego procesu innych nieosobowych źródeł dowodowych jak chociażby protokoły oględzin miejsca zdarzenia, dokumenty wytworzone w trakcie procedury niebieskiej karty, notatki urzędowa, a także dokumenty dotyczące danych osobo poznawczych odnoszących się do P. J. w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym zaświadczeniu starosty .Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez kompetentne do tego osoby, a strony procesu nie podniosły żadnych uwag odnośnie autentyczności zawartych w nich danych. Stąd też przedmiotowe dokumenty stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie, zwłaszcza w zakresie oceny</p>	

	właściwości i warunków osobistych P. J.		
1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Zeznania E. J.	Z uwagi na skorzystanie przez świadek E. J. z prawa do odmowy składania zeznań Sąd Rejonowy nie mógł w żadnym stopniu w trakcie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie oprzeć się o jej depozycje złożone w trakcie dochodzenia.	
Zeznania P. S.	Z uwagi na skorzystanie przez świadek P. S. z prawa do odmowy składania zeznań Sąd Rejonowy nie mógł w żadnym stopniu w trakcie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie oprzeć się o jej depozycje złożone w trakcie dochodzenia.		
Zeznania G. S.	Z uwagi na skorzystanie przez świadek G. S. z prawa do odmowy składania zeznań Sąd Rejonowy nie mógł w żadnym stopniu w trakcie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie oprzeć się o		

	jej depozycje złożone w trakcie dochodzenia.	
Zeznania C. J.	Z uwagi na skorzystanie przez świadka C. J. z prawa do odmowy składania zeznań Sąd Rejonowy nie mógł w żadnym stopniu w trakcie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie oprzeć się o jego depozycje złożone w trakcie dochodzenia.	
Zeznania A. S.	Jako zupełnie nieprzydatny okazał się być dowód z zeznań świadka A. S.. Świadek została wskazana przez MOPS jako osoba udzielająca jednorazowej pomocy E. J.. Świadek jednak na rozprawie nie miała żadnej wiedzy na temat tego spotkania. A. S. nie pamiętała żadnych okoliczności związanej z tą pomocą. Toteż dowód ten nie mógł wykazać faktu postulowanego przez oskarżyciela publicznego. Zarazem nieporozumieniem był kolejny wniosek dowodowy prokuratora o zwrócenie się o udzielenie kolejnej informacji na temat osoby udzielającej pomocy E. J.. W tym miejscu trzeba wskazać, iż w toku tego procesu zwracano się o udzielenie tego rodzaju informacji, a z udzielonej odpowiedzi jasno wynikało, iż pomoc E. J. świadczyła A. S.. Brak przy tym relewantnych powodów aby uznać, iż mogło dojść do pomyłki.	

	Brak pamięci świadka jest zupełnie naturalnym biorąc pod uwagę jednorazowość rozmowy, sytuacji zupełnie typową dla obowiązków zawodowych świadka. Nadto kolejny wniosek wniesiony po terminie określonym przez przewodniczącego zmierzał także do przewłoki tego postępowania.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	P. J.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Aktem oskarżenia z 14 czerwca 2023 roku P. J. został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego			

dnia stycznia 2021 roku do 23 kwietnia 2023 roku w N. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną E. J. oraz dziećmi C. i O. J. w ten sposób, że bezpodstawnie wszczywał awantury w miejscu wspólnego zamieszkania w trakcie których wyzywał pokrzywdzonych słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał, krytykował, kierował groźby pozbawienia życia, ograniczał kontakty, pomawiał żonę o zdrady, stosował wobec niej przemoc polegającą na popychaniu, zadawaniu uderzeń pięściami po tułowiu, a nadto w dniu 23 kwietnia 2023 roku będąc w stanie nietrzeźwości w czasie kolejnej awantury groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia, zdemolował mieszkanie, stosował wobec nich przemoc polegającą na przyduszaniu, szarpaniu, popychaniu, powodując u E. J. obrażenia ciała w postaci zasinienia w obrębie prawego barku o średnicy ok. 8 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157 § 2 k.k. tj. przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , a także o to, że w dniu 23 kwietnia 2023 roku w N. kierował wobec G. S. groźby pozbawienia życia, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione tj.

przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Na wstępie tych rozważań należy przypomnieć, iż znamiona występku znęcania zostały przez ustawodawcę określone w art. 207 § 1 k.k. Według tego przepisu omawianego czynu zabronionego dopuszcza się ten kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy. Już prosta analiza prawna tego przepisu pozwala stwierdzić, iż ów czyn jest typem formalnym tj. dla zrealizowania, którego nie jest potrzebne wystąpienie jakiegokolwiek zmiany w otaczającej nas rzeczywistości, indywidualnym tj. takim który może zostać zrealizowany jedynie przez ograniczony przez ustawodawcę krąg osób – w przypadku tego przestępstwa są to jedynie osoby najbliższe wobec ofiary (zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 11 k.k.) bądź osoby, wobec których ofiara pozostaje choćby w przemijającym stosunku zależności. W doktrynie prawa karnego podaje się zgodnie, iż przestępstwa tego można dopuścić się zarówno poprzez działanie jak i zaniechanie. Nadto, co szczególnie istotne ustawodawca (inaczej niż np. w ustawie

o ochronie zwierząt) nie zawarł ustawowej definicji pojęcia znęcania. W orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, iż za znęcanie należy uznać przede wszystkim zespół bezprawnych aktywności sprawcy stanowiących wyraz przewagi sytuacyjnej sprawcą nad ofiarą, a także wyraz jego postawy wobec pokrzywdzonego mającą postać celowego nakierowania tych bezprawnych aktywności na ofiarę. Sporne jest natomiast czy znęcanie może wyrażać się w jednokrotnym zachowaniu sprawcy. Nawet przyjmując tego rodzaju możliwość, wskazuje się, iż tego rodzaju kwalifikacja musi być zarezerwowana do zdarzeń szczególnie dramatycznych, o długotrwałym przebiegu. Niemniej jednak nie ulega wątpliwości, iż konstytutywne dla bytu tego przestępstwa jest istnienie przewagi jednej ze stron konfliktu. Nie można bowiem stwierdzić, iż możliwe jest znęcania bez posiadania owej przewagi, gdyż samo językowe brzmienie tego czasownika świadczy o pewnej nierównowadze sił stron konfliktu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, iż w skład znęcania wchodzi wiele różnego rodzaju zachowań, które jako

zachowania jednostkowe mogłyby stanowić desygnaty przestępstw naruszenia nietykalności cielesnej, groźby karalnej, zmuszania, stalkingu, znieważania, zniesławiania, niszczenia mienia. Ważne jest, ażeby ogół zachowania sprawy stanowił istotną dolegliwość dla ofiary. Oczywiście wśród czynności sprawczych sprawcy tego przestępstwa mogą też wchodzić zachowania nie realizujące same w sobie znamion czynów zabronionych. Istotne jest natomiast aby ów konglomerat bezprawnych aktywności sprawy stanowił dla ofiary doniosłą dolegliwość ocenianą w sposób zarówno subiektywnym jak i obiektywny.

W ocenie Sądu Rejonowego nie sposób było ocenić, iż P. J. znęcał się nad żoną i dziećmi przez okres ponad 2 lat jak wskazano w akcie oskarżenia. Przede wszystkim wskazać należy, iż w niniejszym procesie nie wykazano w sposób wymagany przez ustawę karną, aby P. J. miał dopuszczać się bezprawnych zachowań wobec członków swojej rodziny w okresie poprzedzającym noc jego zatrzymania. Tutaj należy zwrócić uwagę, iż faktu tego nie wykazano w sposób pozytywny.

Żaden z dowodów przeprowadzonych w toku przewodu sądowego takiej okoliczności nie wykazuje. Przeciwnie zeznania O. J. czy wyjaśnienia samego oskarżonego wskazują, iż wcześniej małżonkowie kłócili się, ale kłótnie te były przeprowadzane w formie nienaruszającej normy sankcjonowanej. Zresztą sam fakt występowania kłótni małżeńskich, w tym kłótni o dość burzliwym przebiegu nie może uzasadniać postawienia zarzutu znęcania się, która to kwalifikacja winna być zarezerwowana dla szczególnie drastycznych przypadków. Natomiast w tym procesie nie wykazano, aby P. J. miał chociaż znieważać pokrzywdzoną przed 23 kwietnia 2023 roku. Tym samym wobec skorzystania przez gro z świadków oskarżenia z prawa do odmowy składania zeznań, materiał dowodowy był niewystarczający do przypisania oskarżonemu znęcania się/innych bezprawnych oddziaływań w okresie do 23 kwietnia 2023 roku.

Oskarżony nie negował natomiast samego przebiegu zdarzenia nocy z dnia 22/23 kwietnia 2024 roku. Owe wyjaśnienia nie są zresztą jedynym dowodem jego sprawstwa, gdyż przemawiają za tym także

zeznania jego młodszego syna, zeznania sąsiadów czy wyniki oględzin miejsca zdarzenia, ciała pokrzywdzonej E. J.. Równocześnie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż przebieg tego zajścia nie był aż tak intensywny, aby można byłoby mówić o trwającym maksymalnie przecież kilka godzin przestępstwie znęcania. Owa teza w żaden sposób nie mogła prowadzić do uniewinnienia oskarżonego, gdyż bezsporne w realiach tego procesu było wskazania, iż w ramach tego zachowania polegającego na wszczęciu w nocy z 22 na 23 kwietnia 2023 roku awantury domowej P. J. znieważał pokrzywdzonych słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, groził im pozbawieniem życia, które to groźby skutkowały powstaniem u pokrzywdzonych stanu zagrożenia, co wyraziło się poprzez zawiadomienie organów ścigania. Analiza akt tego postępowania pozwoliła także wykazać P. J., iż w trakcie tej awantury popchnął on swoją żonę, która na skutek tej ingerencji doznała poważnego zasinienia prawego barku, co musiało wpłynąć na naruszenie czynności jej układu ruchu. To wszystko biorąc pod uwagę zwartość czasową – miejscową tego zachowania uprawniało Sąd od oceny tych

ontologicznie jednostkowych zachowań jako jeden czyn w rozumieniu normatywnym, kwalifikowanym jako czyn z art. 216 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oczywistym przy tym był fakt, iż oskarżony wszystkich tych czynów dopuścił się działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Podobnie należało ocenić, iż w świetle pełnego przyznania się P. J. do występkę z art. 190 § 1 k.k. popełnione na szkodę G. S. w przedmiotowym wyroku należało przypisać mu ten czyn. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż oskarżony P. J. w żadnym stopniu nie negował prawdziwości tego aktu oskarżenia w odniesieniu do tego przestępstwa. Do tego ów fakt jest wykazany pośrednio poprzez zeznania D. O., który wskazał na podstawie czego został wezwany na interwencję, a fakt powstania u G. S. obawy, wynika po pierwsze ze złożenia przez nią zawiadomienia, wcześniejszego wezwania policji oraz braku cofnięcia przez świadka wniosku o ściganie. Do tego biorąc pod uwagę opisany przez funkcjonariuszy policji stan psychofizyczny oskarżonego w chwili jego zatrzymania, owe obawy miały jak najbardziej

realny charakter. Zatem racje miał prokurator oceniając zdarzenie faktyczne z punktu II aktu oskarżenia jako występki z art. 190 § 1 k.k.

W realiach niniejszej sprawy należało zwrócić uwagę, iż reakcją prawnokarną będącą najbardziej adekwatną reakcją na zachowanie oskarżonego winno być warunkowe umorzenie postępowania karnego. W tym miejscu należy wskazać, iż przesłanki umożliwiające zastosowanie tej instytucji prawa karnego zostały określone w art. 66 § 1 k.k. Ustawodawca dla skorzystania z dobrodziejstwa tej instytucji wymaga, aby: a) stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu nie był znaczny. Tu odróżnić należy pojęcia nieznacznego i braku znacznego stopnia karygodności czynu, b) przymiotu niekaralności sprawcy, c) zagrożenia karą przewidzianą za to przestępstwo do 5 lat pozbawienia wolności, d) stwierdzenie, iż tego rodzaju oddziaływanie stanowić będzie dostateczną rękojmię braku ponownego wkroczenia przez oskarżonego na drogę przestępstwa. Tu wskazać należy, iż P. J. jest osobą niekaraną. Przestępstwa przypisane mu tym wyrokiem

spełniają również wymóg określony w art. 66 § 2 k.k. Nadto w ocenie Sądu Rejonowego nie sposób jest ocenić, aby te zachowania cechowały się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. W tym zakresie należało ocenić, iż oskarżony działał przez krótki okres czasu. Dalej naruszył on dobra prawne cieszące się stosunkowo niską ochroną przez ustawę karną. W szczególności zastosowana przez niego przemoc fizyczna miała niewielkie natężenie, a naruszenie czynności ciała pokrzywdzonej miało wręcz subminimalny charakter. Do tego koniecznym było zwrócenie uwagi, iż owe zniewagi i groźby miały charakter jednostkowy, Rzeczone słowa były wypowiedane przez oskarżonego w nietypowym stanie psychofizycznym. Czyny te nie były popełnione z premedytacją. Oskarżony P. J. działał także w motywacji zranienia rzekomą zdradą ze strony pokrzywdzonej, co także limitowało w pewien sposób jego zawinienie, gdyż oskarżony działał w urojonym poczuciu krzywdy. Okoliczności te wskazują, iż stopień społecznej szkodliwości tych czynów oraz winy oskarżonego był średni, a więc nie był znaczny, co pozwoliło rozważyć możliwość zastosowania

tej instytucji. Do tego należało wziąć pod uwagę względy natury kryminologicznej, które także uzasadniały zastosowanie w tej sprawie warunkowego umorzenia postępowania. Przede wszystkim między oskarżonym, a pokrzywdzonymi doszło do pełnego pojednania, co daje najwłaściwszą rękojmię braku powrotu do przestępstwa. Dalej oskarżony od przeszło 20 lat jest osobą podlegającą odpowiedzialności karnej i dotąd nigdy nie był karany czy też notowany w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa. Oskarżony przed aresztowaniem prowadził ustabilizowane życie. Posiadał on stałą, dobrze płatną pracę, Oskarżony miał zapewnione także swoje potrzeby mieszkaniowe. Należy do tego zwrócić uwagę na podnoszony także przez pokrzywdzoną E. J. wymóg niekaralności przez pracodawcę oskarżonego, którego brak pociągnąłby bardzo niekorzystne skutki nie tylko dla samego oskarżonego, lecz także pokrzywdzonych, co sprawiłoby iż reakcja penalna w tej sprawie doprowadziłaby do wtórnego pokrzywdzenia E. J. oraz dwójki jej synów. Zauważyć przy tym należy, iż brak jest danych, aby oskarżony miał obracać się w środowisku

kryminogennym, Zarazem sam fakt prowadzenia niniejszego postępowania, zastosowania wobec niego w toku tego postępowania tymczasowego aresztowania w sposób należyty uzmysłowi P. J. nieopłacalność popełnienia podobnych przestępstw w przyszłości. Nadto oskarżony jak wynika z przedłożonych przez niego dokumentów wyraził zgodę na uczestnictwo w terapii, która ma mu pomóc w kontrolowaniu swoich emocji. To wszystko wskazuje, iż w realiach niniejszej sprawy to właśnie zastosowanie wobec P. J. warunkowego umorzenia postępowania karnego na maksymalny przewidziany prawem tj. 3 letni okres próby będzie uwzględniać dyrektywy prewencji generalnej, a przy tym także szczególną sytuację pokrzywdzonych i stanowić wyraz pojednania się stron, którego faktu nie można bagatelizować przy wyborze sposobu zakończenia tego procesu. To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku przyjmując w ramach czynów zarzucanych aktem oskarżenia: iż oskarżony P. J. 23 kwietnia 2023 roku działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności dopuścił się następujących

przestępstw: a) 23 kwietnia 2023 roku w N. w mieszkaniu położonym przy ulicy (...) wszczął awanturę, w trakcie której znieważał pokrzywdzonych E., C. oraz O. J. słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, groził pokrzywdzonym pozbawieniem ich życia, które to groźby wywołały w nich uzasadnioną obawę ich spełnienia, uszkodził elementy mieszkania oraz poprzez uderzenie spowodował u E. J. obrażenia ciała w postaci zasinienia w obrębie prawego barku o średnicy ok. 8 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni tj. czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. b) 23 kwietnia w N. przy ulicy (...) wszczął awanturę z teściową G. S., w trakcie której groził jej pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia tj. czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. tj. czynów łącznie realizujących ciąg przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu P.

J. warunkowo umorzył na 3 letni okres próby;			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. J.	II	I	W punkcie II wyroku Sąd Rejonowy uznał za zasadne oddanie oskarżonego P. J. w okresie próby pod dozór

			<p>kuratora. Wprawdzie owa instytucja nie jest obligatoryjna wobec sprawcy dopuszczającego się przestępstwa z użyciem przemocy wobec wspólnie zamieszkujących jak w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary, niemniej jednak należało mieć na względzie, iż P. J. czynu tego dopuścił się w związku z użyciem alkoholu, w połączeniu ze stosowaną terapią hormonalną, co jeszcze nakazuje jeszcze większą ostrożność w weryfikowaniu oceny kryminologicznej oskarżonego i czuwaniu nad przestrzeganiem przez niego porządku prawnego, a zwłaszcza nałożonych nań obowiązków probacyjnych.</p> <p>Okoliczność ta jest tym ważniejsza biorąc pod uwagę konieczność porozumiewania się małżonków chociażby w zakresie spraw majątkowych czy realizacją kontaktów oskarżonego z dziećmi. Stąd też zasadnym było oddanie oskarżonego pod dozór kuratora.</p>
P. J.	III	I	<p>Nie ulega żadnej wątpliwości, iż art. 67 § 3 k.k. przewiduje obligatoryjne nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody/zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w przypadku stwierdzenia</p>

w chwili wyrokowania istnienia tego rodzaju szkody/krzywdy.

Równocześnie istnieje możliwość orzeczenia w miejsce tych świadczeń nawiązki, która w przeciwieństwie do pozostałych obowiązków nie jest obwarowana terminem jej spełnienia. Zarazem w realiach przedmiotowej sprawy bezsporne było że inkryminowane zachowanie P. J. spowodowało wystąpienie u pokrzywdzonych krzywdy związanej nie tylko z naruszeniem ich dóbr osobistych w postaci czci, dobrego imienia, wolności, a także w odniesieniu do E. J. zdrowia. Okoliczność ta obligowała Sąd do zasądzenia określonych świadczeń. Sąd Rejonowy owe świadczenia w postaci nawiązki ustalił na kwoty 1000 złotych w przypadku oskarżycielki posiłkowej i kwoty 500 złotych w przypadku małoletnich synów oskarżonego. W tym zakresie warto wskazać, iż za zróżnicowaniem owych kwot przemawiało zogniskowanie większej części działalności przestępczej oskarżonego na dobrach jego żony, a także jednorazowym zastosowaniu wobec niej przemocy fizycznej, czego nie wykazano w odniesieniu do dzieci stron. Natomiast w ocenie Sądu wskazana kwota

			<p>pieniężny jest adekwatna do ilości bezprawnych zachowań oskarżonego, w szczególności odnosząc się do dokonanego pojednania stron oraz krótkiego okresu bezprawnego działania sprawcy oraz braku wyrządzenia przez niego szkód o charakterze trwałym. Stąd też Sąd Rejonowy w punkcie III uzasadnianego wyroku orzekł wobec P. J. nawiązkę na rzecz E. J. w kwocie 1000 złotych, a na rzecz O. i C. J. w kwotach po 500 złotych.</p>
P. J.	IV	I	<p>Zarazem celowym było nałożenie na oskarżonego szeregu obowiązków probacyjnych. W tym zakresie warto zauważyć, iż oskarżony przeprosił kilkakrotnie pokrzywdzonych, a więc brak było konieczności zawierania tego rodzaju rozstrzygnięcia.</p> <p>Natomiast biorąc pod uwagę zeznania świadków, dane wynikające z opinii sądowo psychiatrycznej czy wreszcie zasady doświadczenia życiowego wskazują, że najlepszym sposobem chroniącym oskarżonego przed swoistą recydywą kryminologiczną będzie zobligowanie go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby, a także jakiegokolwiek stosowania środków odurzających. Nadto aby zapewnić</p>

			ochronę pokrzywdzonym przed powtórna wiktymizacją należało nałożyć na oskarżonego obowiązek powstrzymania się w okresie próby od kontaktowania się z nimi w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego Dostosowania się oskarżonego do tego rodzaju warunków z pewnością zapobiegnie dalszym bezprawnym oddziaływaniu P. J. na dobra prawne jego najbliższych. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie IV wyroku warunkowe umorzenie postępowania karnego obwarował wyżej wskazanymi środkami probacyjnymi, mającymi weryfikować i kształtować pozytywną prognozę kryminologiczną oskarżonego P. J.
Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym			

do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Sąd Rejonowy jako czynność dowodową zmierzającą do zbędnego przedłużenia postępowania uznał także zwrócenie się do (...) o wskazania nagrania z zapisu zawiadomienia pokrzywdzonej o popełnieniu przestępstwa. Wypada zwrócić uwagę, iż rzeczony dowód nie był przydatny, aby wykazać znęcanie się oskarżonego przez okres wskazany w skardze oskarżycielskiej. Przeciwnie dowód ten pozwoliłby jedynie na potwierdzenie bezprawnych zachowań P. J. z 22 na 23 kwietnia 2023 roku, który to fakt Sąd Rejonowy uznał zresztą za wykazany w realiach tej sprawy.

Brak było podstaw do przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka B. K.. W tym względzie wypada zwrócić uwagę, iż w niniejszej sprawie przesłuchano w charakterze świadka D. O., który wskazał, iż E. J. nie była obecna w trakcie ich interwencji. Toteż rzeczony dowód nie mógł wykazać żądanej przez oskarżyciela publicznego okoliczności tj. relacji

artykułowanej wówczas wobec policjantów przez pokrzywdzoną E. J..		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>W przedmiotowej sprawie należało zauważyć także, iż w przedmiotowym procesie karnym małoletni oskarżyciel posiłkowy O. J. był reprezentowany przez kuratora kolizyjnego w osobie adwokat J. G.. Fakt ten w połączeniu z relewantnym oświadczeniem adwokata w trakcie mowy końcowej nakazał przyznanie kuratorowi odpowiedniego wynagrodzenia, zgodnie z normą wyrażoną w art. 29 ust.2 ustawy prawo o adwokaturze. Określając wysokość przyznanej adwokatowi kwoty Sąd Rejonowy miał na względzie fakt, iż adwokat J. G. reprezentowała pokrzywdzonego zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i w toku stadium sądowego procesu karnego. Okoliczność na wskazała na konieczność przyznania adwokatowi kwoty 1889,28 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu. Tutaj przytoczyć należy , iż w świetle argumentacji</p>	

	<p>wyłożonej przez Trybunał Konstytucyjny było ustalenie wysokości stawki na podstawie stawek minimalnych wymienionych w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Należało także zważyć, iż postępowanie przygotowawcze toczyło się w formie dochodzenia – 180 złotych, a rozprawa główna zakończyła się po jej 3 terminach merytorycznych –. Suma powyższych składników została powiększona o kwotę należnego podatku VAT, co razem dało przyznaną adwokat w punkcie V uzasadnianego wyroku kwotę 1889,28 złotych.</p>	
VI	<p>Natomiast z uwagi na zasadę odpowiedzialności za wyniki procesu odnoszącą się na mocy art. 629 k.p.k. także do wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne, a także posiadanie przez oskarżonego stosunkowo wysokich zdolności zarobkowych sprawił, iż Sąd zasądził od P. J. na rzecz Skarbu Państwa znaczną część poniesionych w tej sprawie kosztów sądowych, a to łącznie kwotę 2100 złotych. Zwalniając oskarżonego z obowiązku poniesienia tych kosztów w pozostałej</p>	

wysokości Sąd uwzględnił oświadczenia oskarżonego i pokrzywdzonej, iż na skutek tymczasowego aresztowania oskarżonego musieli oni zaciągać pożyczki, aby umożliwić spłatę swoich wymagalnych zobowiązań kredytowych.

Podpis